

‘Ο ΝΟΥΜΑΣ’

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10.—Γιὰ τὸ ἔξωτερον δ φρ. χρ. 10.

20 λεπτά τὸ φύλλο λεπτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στὰ κφόκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, Ὁμόνοιας, Ἐθν. Τραπεζῆς Ἰπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιόδρομου, (Ὁφθαλμιατρεῖο), Βουλῆς, Σταθμοῦ ὑπόγειου Σιδηρόδρομου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπωλεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα), Ἐξαρχεία, στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἐστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (δόδος Σταδίου, ἀντικρὺ στὴ Βουλῆ). Στὸ Βόλο βιβλιοπωλεῖο Χριστόπουλου. Ἡ συντρομὴ πλερώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνδὸς χρόνου πάντα.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Ἐφημερίδα τοῦ λαοῦ—Οἱ Κεφαλονίτες δασκάλου.—Ἡ Μικτὴ καὶ ὁ Νουμᾶς.

ΕΧΕΙ δίκιο, μεγάλο δίκιο, ὁ Σκληρός. Γιὰ νὰ πληρωθῆ τὸ ζήτημα καὶ γιὰ νὰ λυθῆ, πρέπει οἱ δημοτικιστὰδες νὰ μιλήσουν ἀπειθείας στὸ λαό. Καὶ ἡ κουβέντα αὐτὴ μόνον μὲ καθεμερινὴν φημερίδα μπορεῖ νὰ γίνει. (Ἀναγκαῖα δήλωσις: Ὅσα λέμε πὼς χρειάζεται καθεμερινὴ φημερίδα, δὲν ἐννοοῦμε πὼς εἶναι ἀπαραίτητο ἡ φημερίδα αὐτὴ νὰ βγῆ ἀπὸ τὸν Ταγκόπουλο. Κάθε ἄλλο. Τὸν Ταγκόπουλο τὸν σώναι ἡ δόξα καὶ τὸ χαμάλι τοῦ «Νουμᾶ» οἱ πλάτες του, ὅσο πλατὺς κ' ἦν εἶναι, δὲ σηκώνουν κ' ἄλλο φάρμακο, κ' εἰς μὴ συχίζονται οἱ φίλοι. Οἱ παράδες νὰ βροθῶναι καὶ βροθῶναι εὐκόλου κ' ὁ κατάλληλος ἄθροπος. Ὅσο μάλιστα περισσότεροι θάνα οἱ παράδες, τόσο εὐκολότερα καὶ γληγορότερα θὰ βροθῆ κ' ὁ διαχειριστὴς τους).

Λέγαμε λοιπὸν πὼς χρειάζεται γιὰ τὸ μεγάλο αὐτὸ σκοπὸ μὴ καθεμερινὴ φημερίδα. Δὲν εἶναι ἀποκλειστικὴ δική μας ἰδέα αὐτὴ. Τὴν ἔχουν κ' ἄλλοι. Μᾶς τὴν ἐγράψαν κ' ὁ Γ. Φωτιάδης ἀπὸ τὴν Τυφλίδα, κ' ὁ Λαυραῆς ἀπὸ τὸ Βακού κ' ἄλλοι ἀπὸ ἄλλα διάφορα μέρη. Τὴν ἰδέα τὴν ἔχουν κ' οἱ δημοτικιστὰδες τῆς Πόλης καὶ τῆ οὐζητῆς. Εἶναι τῆς πρώτης ἀνάγκης δουλιὰ. Πρέπει ὁ λαὸς νὰ φωτισθῆ, νὰ δεῖ τὸν ἑαυτὸν του, νὰ νιώσει πὼς σπαρώχεται καὶ πὼς νοτυπουλιέται μὲ τίς λογῆς ψευτιές. Τοῦ χρειάζεται μὴ φημερίδα πὼς νὰν τοῦ κουβεντιάσει στὴ γλώσσα του καὶ νὰν τοῦ μιλάει στὴν ψυχὴ του ἀληθινῶς καὶ γερεῖ ἰδέες γιὰ ὅλα τὰ ζητήματα πὼς τὸν ἐνδιαφέρουν. Πρέπει νὰνοῖξει τὰ μάτια του ὁ λαός, καὶ μοναχὰ οἱ δημοτικιστὰδες δὲ φοβοῦνται νὰν τοῦ τὰ-

νοῖζουν. Τὸ ἐναντίον, τοὺς σφερόμεν νᾶχει ὁ λαὸς τὰ μάτια του ἀνοιχτά, γιὰτὶ μόνον οἱ ἀνοιχτομάτες βλέπουν τὴν Ἀλήθεια κ' οἱ δημοτικιστὰδες γιὰ τὴν Ἀλήθεια ἀγωνίζονται.

Δὲν ἀπειλιζόμεστε. Ἀργὰ ἡ γλήγορα θὰ γίνει κ' αὐτό. Ὅ,τι εἶναι σωστὸ καὶ **ΠΡΕΠΕΙ** νὰ γίνει, γίνεται. Στὸν πρόλογο τοῦ «Ἀσώτου» γράψαμε, πὼς χρειάζεται ἓνα Ρωμῆικο θέατρο, καὶ νὰ πὼς τὸ θέατρο αὐτό, καθὼς μαθαίνουμε μὲ χαρὰ μας, χρίζεται καὶ θάρχησιν τῆ δουλιὰ τοῦτο τὸ χεῖμῶνα κφόλας, μὲ τὸ μοναδικὸ Οἰκονόμου, τὸν ἀληθινὸ δάσκαλο τῆς θεατρικῆς τέχνης, πὼς ὅσο εἶτανε στὸ Βασ. θέατρο τοῦ φυσοῦσε ζωὴ κ' ὄχι μαρσαμό, πὼς τοῦ φυσοῦσε σήμερα οἱ διάφοροι Βλάχοι καὶ Λαμβέρηδες.

Ὅ,τι χρειάζεται, ἐρχεται μοναχὸ του. Θάρθει λοιπὸν καὶ ἡ φημερίδα μας ἡ καθεμερινὴ καὶ νὰν τὸ δεῖτε πὼς δὲ θάρχησιν νὰ διαλαθῆ τὸνομά της στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας.

«**ΑΝΕΠΤΥΞΕΝ** εἰς τοὺς δημοδιδασκάλους, εἰς γλαφυρωτάτην διέξιν, τὴν μεγάλην ὑπὸ ἐπιστημονικὴν καὶ ἔθνηκην ἐποψιν σημασίαν τῆς δημοτικῆς γλώσσας καὶ τοὺς παρεκάλει νὰ συλλέγωσι γλωσσικὸν ὕλικὸν ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ στόματος τοῦ λαοῦ. Οἱ δημοδιδασκαλοὶ προθύμως ἀνέλαβον». («Ἀκρόπολις» 8 τοῦ Σεπτεμβρίου, σελ. 1, στήλ. 2).

Κι ὁ ἄθροπος αὐτὸς πὼς μιλῆς ἐστὶ τίμια γιὰ τὴ δημοτικὴ γλώσσα εἶναι ὁ κ. Λαυραῆς, ὁ γυμνασιάρχης τῆς Κεφαλονιάς καὶ τὰ λόγια αὐτὰ τὰ εἶπε στὸ δασκαλικὸ συνέδριον πὼς τῆς προάλλες στὸ Ἀργιστόλι, πὼς εἶχανε μαζωχτῆ ὀδόντα δασκίλοι καὶ τριάντα δασκάλους ἀπ' ὅλα τὰ χωριά τῆς Κεφαλονιάς.

Ἀπὸ τὴν ὥραϊα περιγραφὴ τοῦ Συνεδρίου πὼς τύπωσε ἡ «Ἀκρόπολις» τοῦ περασμένου Σεββάτου, μαθαίνουμε καὶ τᾶλλο τὸ σηματικὸ, πὼς δηλ. κ' ὁ ἐπιθεωρητὴς τῶ σχολείων τῆς Κεφαλονιάς κ. Σταματέλος, σύστησε στοὺς δασκάλους νὰποφύγουν τὸ σχολαστικὸν τρόπον στὴ διδασκαλία καὶ νὰ κύνουν τὸ μάθημα ὅσο μποροῦνε περισσότερο εὐχάριστο καὶ ἀληθινόν.

Νὰ λοιπὸν πὼς ἡ Κεφαλονιά ἐρχεται πρώτη νὰ κλωτᾷ ἐπίσημα τὸ Σχολαστικισμό. Τιμὴ της.

Ἡ ΓΝΩΜΗ τοῦ Ντέλου γιὰ τοὺς Μιχτούς ἡ μισόγλωσσους, μπορεῖ νᾶναι σεβαστὴ, μὲ ἔχουμε καὶ μετὴ τῆ δικῆ μας γνώμη, πὼς καὶ σεβαστὴ νὰ μὴν εἶναι, δὲν πᾶνει, θαρροῦμε, νᾶναι λογικὴ. Οἱ στήλες τοῦ «Νουμᾶ» εἶναι πάντα ἀνοιχτὲς σὲ ὅλους, πὼς χύνουν νὰ πῶνε τίποτα τῆς προκοπῆς, ἀδιάρρο κ' ἂν τὸ πῶνε ἀκόμα καὶ στὴν καθαρεύουσα. Διότι τοὺς λογαριασμοὺς ἐμεῖς δὲ σταναχωριόμαστε, κ' ἀποδείξιν, πὼς στὸ περασμένο φύλλο τυπώσαμε ἀλάκαιρο κεφάλαιο ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ Σκληροῦ.

Νὰ λοιπὸν πὼς δὲν κλείνουμε τὴν πόρτα μας σὲ κανένα. Δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ μᾶς λογαριασθῆ γιὰ χωριατῆ ἡ φιλικὴ παρατήρησις πὼς κύνουμε κάποτε κάποτε στὸν κῆδος μουταφίρη μας, συσταίνοντάς του νὰ μιλεῖ ἀλάκαιρη γλώσσα κ' ὄχι μισὴ κ' ἀνκατωμένη. Βλέπετε, σφωνάμε καὶ σ' αὐτό, ὅπως καὶ σ' ὅλα τᾶλλα πέρα πέρι, μὲ τὸ δά-

σκαλό μας τὸν Ψυχάρη, καὶ ζητᾶμε ἀλάκαιρα πράματα κ' ὄχι μισὰ. Μιὰ καὶ ὑπάρχει Γραμματικὴ τῆς Δημοτικῆς, γιὰτὶ νὰ τὴν τεταλαπατάμε χωρὶς λόγο καὶ νὰ γράφουμε μιὰ γλώσσα πὼς δὲν εἶναι οὔτε δημοτικὴ οὔτε καθαρεύουσα; «Ψυχολογικὴ βία» δὲν ἐξασκοῦμε σὲ κανένα συνεργάτη μας κ' ἄδικα μᾶς ρήχνει αὐτὴ τὴν κατηγορίαν; τόσο δίκαιος καὶ στοχαστικὸς Ντέλος.

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ

Ἡ ΓΩΝΙΑ

Σβυσμένη, ἐρημὴ ἀπὸ κάθε συντροφιά, στέκει βουβὴ σὲ μιὰν ἄκρη τῆς κάμερας. Ὅλοι τὴν ἔχασαν πιά! Κανείς, μὲ κανείς δὲ θέλει νὰ τὴν ξέρω. Τὴν ἔχασε κ' ὁ γέρος ἀκόμη πὼς εἶδε τόσες καλωσύνες της, πὼς ἦρε τόσα χᾶδια τρυφερὰ στὴν ἀγκαλιά της μέσα. Μὰ καὶ τὸ γέρον τὸν ἔχασαν πολλοί. Ποῖος νὰ θυμηθῆ τώρα καλωσύνες περασμένες καὶ χᾶδια παλιὰ!

Καὶ ἐτοῖ μόνη, δλομόναχη στέκει σὲ μιὰν ἄκρη βουβὴ καὶ συλλογιέται τὰ παλιὰ.

Πόσα δὲν ξέρει ἡ γωνιά! Οἱ μαυρισμένοι της τοῖχοι πόσα δὲν εἶδαν καὶ πόσα δὲν ἀκουσαν τίς κρύες νύχτες τοῦ χεῖμῶνα! Μὰ εἶναι μυστικὴ ἡ γωνιά. . . .

Οἱ καλωσύνες της ἀμέτροτες, ἡ ζωὴ της ὅλη ἀγάπη! Αὐτὴ ζέστανε στὴ ζεστὴ της ἀγκαλιά τὴν ἄμοιρη τὴ μάννα αὐτὴ νανούρισε τὰ δροφανά τίς μαῖρες νύχτες, πὼς ἔκλειαν ἡ κουκουβάγια ὄξω καὶ ὁ βοριάς ἔσκουζε λυσοασμένους στὴν καλαμῆνα στέγη καὶ σ' αὐτῆς τὴν εὐλογημένη ἀγκαλιά ἔγειρεν ὁ παπὸς τὸ κουρασμένο του κεφάλι καὶ κοιμήθηκε τὸν ἔπνοτο ὁ Δικαίον.

Καὶ ποιὸνα δὲ χᾶδεψε ἡ γωνιά; Καὶ ποιὸν παράπονα δὲν ἄκουσε μὲ μητρικὴ ἀγάπη; Στὰ στήθια της ἐννοίωσε νὰ σταλάξῃ τὸ δάκρυον τοῦ ἀρραγοῦ καὶ τὸ δέχτηκε μὲ πόνο. Τὸν κουρασμένο χωρικὸ τὸν ἔξεκούσε καὶ τοῦ ἀδύνατον τοῦ γέρον τοῦ ἔδωκε ζωὴ. Ὡ! ἀπεράτη ἡ ἀγάπη της καὶ μεγάλη ἡ καρδιά της! . . .

Μὰ τώρα πὼς δὲν μπορεῖ νὰ σκορπίσῃ χᾶδια καὶ καλωσύνες, τώρα πὼς τῆς ἔδωσε—ἀπὸ ἀγάπη βέβαια—τὰ χέρια ὁ μεγαλόκαρος ἥμιος, τώρα ὄλοι, μὰ ὄλοι τὴν ἔχασαν κ' ὁ γέρος ἀκόμη!

Ἐκείνη ὅμως δὲ λυπᾶται γι' αὐτό. Κοιτᾶ στὰ παραμύθια τῆς γαργᾶς πὼς ἄκουε τίς νύχτες τοῦ

σοῦ γελοῦνε, τὰ χαίρεσαι ὅλα καὶ κάθε ἀγαθὴ γραμμούλα σου ἐρχεται σὲ ζεφυρενίον ἀγέρι πὼς τὸ πρόσμενες νὰ περάσῃ, νὰ σὲ χαδιῶσῃ καὶ νὰ δροσιστῆς. Τέτοιο καὶ τὸ γράμμα τῆς Κατινούλας γιὰ τὸ λιοκαμένο τὸν Ἀντρέα. Ἡ ἀφέλεια τοῦ παιδιοῦ εἶτανε ζεφυροχάδεμα σωστό. Βέβαια, δὲν τοῦ ἔξφυγε πὼς τὴν τρίτη, ὅτα γύρισε ἀπὸ τὸ ραδιογράφο, ἀνέθηκε κ' ἡ θερμοκρασία. Παρηγορήθηκε ὅμως ἀμέσως μὲ τὴ σκέψη πὼς φυσικόν, ἴσως ἀναγκαῖον νᾶχη κάπου κάπου λίγη θέρμη, ἀφοῦ τὸ ραδιογράφημα ἔακολουθοῦσε. Καὶ πὼς νὰ μὴν ἔχη καλὴ ἐλπίδα; Μήπως δὲ φρόντιζε γιὰ τὰ καθέκαστα ὁ κ. Σεβιλιάς; Μήπως δὲν ἔγκρινε τὸ θεράπευμα καὶ δὲν πρόβλεπε τίς συνέπειες; Μήπως καὶ τῆς ἄρρωστης ἡ μπιστοσύνη στὸν γιὰτρό της, δὲν εἶδεινε πὼς μᾶχη τόντις στὴ σειρά της ἡ δουλειὰ, πὼς βιάδιζε στὸν ἑαυτὸν τὸ δρόμο; Νόμιζε ὁ Ἀντρέας πὼς τὸ Γενάρη πὼς θὰ κατέβαινε στὸ Μπ. . . θὰ τάβρισκε ὅλα παλε στὴ θέση τους, καὶ τὸ γράμμα τῆς πέμπτης, εἰκοσι ὀχτώ, τοῦ ρίζωσε ἀκόμη πὼς δυνατὰ τέτοια πεποίηθη στὸ νοῦ του. «Πολυαγαπημένε μου ἀφέντη, φανταστῆτε πὼς ὄχι μόνον δὲν πονῶ πιά, μὰ πὼς τὴ νύχτα κοιμήθηκα πολὺ καλῆτερα, καὶ τόντις ἀποκοιμήθηκα τὰ μεσάνυχτα, ξύπνησα στὶς ὀχτὼ! Μοῦ φέρουνε

ἀμέσως τὴ σούπα τὴν πίνω καὶ νὰ σας πὼς ἀκόμη πεινοῦσα. Λέω μᾶς μου. Πιὸ φρόνιμο εἶδῶ νὰ σταθῶμε, νὰ μὴ φάω περισσότερο κ' ἐστὶ τὸ μεσημέρι θὰ προγεματίσω καλῆτερα. Ἐννοίωθαι κφόλας πὼς δὲ χόρτασα τὸν ὕπνον μου, καὶ τί κάνω; κοιμοῦμαι ξανά, ὅς πὼς ἡ Βιχτώρια, στὶς ἑννιά, ἐννιάμιση, μοῦ ἀνεβᾶση τὰ γρόμματα σας. Τὰ διαβάξω μὴ, δὲν προφταίνω νὰ διαβάσω καὶ δευτέρη φορὰ τὸ νόστιμο γραμματάκι τῆς κυρίας Ἀννας, ὅστερα τὸ δικὸ σας καλ. . . ξανακοιμοῦμαι. Φαίνεται πὼς ἀνάγκη τὸν εἶχα τὸν ὕπνον ὅστερα ἀπὸ τόσες φασαρίες. Στὶς ἑντεκα καὶ εἰκοσι φτάνει κ' ὁ Σεβιλιάς, νὰ μοῦ ἀλλάξῃ τὴν πληγὴ. Κοιτάζει καὶ τί μοῦ λέει; Πὼς δὲ βλέπει πιά τὴν τρυπούλα. Τότες ἀρχίζει καὶ ψάχνει, ζουλᾶ μὲ τὰ δυὸ του δάχτυλα «Ὅχι, ὄχι, μοῦ κάνει, καὶ νὰ τη!» Νόμιζε πὼς εἶχε σφαλῆξει. Τότες πιάνει τὴ σουβλίτσα του, τὴν ἀποτυλίξει γύρο γύρο μὲ λίγο μπαμπάκι, καὶ τοῦ λέω «Γιατρέ, νὰ τὸ ξέρετε, θὰ φωνάξω!»—«Τίποτα! Μήτε θὰ τὸ νοιώσετε!» καὶ τὴ βουτᾶ στὸ χλωροῦχο του τὸ ζιγκο. Καὶ σας βεβαιώνω, ἀφέντη, πὼς ψέματα δὲν τοῦ εἶπα, πὼς μοῦ τὴν κέντησε μὲ τὰ σωστὰ καὶ πὼς τσίριζα ὅλη τὴν ὥρα.—«Λιγώτερο, μοῦ λέει, ἀπὸ τὴν ἄλλη φορὰ». Καὶ τὴν ἄλλη φο-

ρὰ, ἐγὼ μόλις ἔβγαλα μιὰ τσιριγματιὰ τιποτένια. Θαρρῶ πὼς μὲ τὸ χλωροῦχο τὸ ζιγκο σφαλῆξε περιφρημα ἡ πληγὴ μου.—«Ἐμπρο πιά διόλου δὲν ἔχει, μοῦ παρατήρησε ὁ γιατρός κ' εἶναι ὄχτὼ μέρες, πὼς δὲν τὴν ἀλλάξαμε.» Μόνον λιγάκι αἶμα τριανταφυλλὶ ἀπάνω στὴν γκάζα. Μὰ νὰ βλέπατε σήμερα, γιὰτὶ ἀλήθεια μοῦ τὴν ἔβαλε τὴ σουβλίτσα ὡς τὰ μέσα μέσα, ὡς τὸ αἶμα, νὰ βλέπατε, ὄχι! ἀφέντη, τὸμορφο τὸ κόκκινο αἶμα πὼς ἔβρεγε ἀπὸ τὴν πληγὴ μου, νὰ, θὰ χαϊρόσαστε. Ἀναγκαστικὴ κφόλας νὰ τὸ σκουπίσῃ μὲ τρεῖς τέσσερις τάπες μπαμπάκι. Μ' ἔκαψε κανένα τέτρατο τῆς ὄρας, μὰ σας τάζω πὼς δὲ μὲ μπόδις νὰ προγεματίσω μὲ μιὰ δρεζὴ πὼς ἀπὸ κάμποσες μέρες τώρα δὲν τὴν εἶχα. Πολὺ χαίρεται πὼς τὴ νύχτα κοιμήθηκα τόσο καλά. Ἐχει τὴν ἔνοια μου ὁ καημένος ἀπαράλλαχτα σὰν καὶ σὰς. Ἡ θερμοκρασία μου 36°6—37°6. Μετρικὰ δέκατα, ἡ πληγὴ θὰ μοῦ τᾶφερε. Ἰῆμα: τόσο, τόσο καλά, μὰ δὲν ξέρετε! Ἀλήθεια, σὰ νὰ μὴν εἶχα πονέσει ὅπως πόνεσα. Θεῖχ εἶτανε σήμερα τὰ γράμματά σας. Τόντις μοῦ κάνουνε καλό. Τὸ ἔξερα δὰ πιά ἡ Κυρία θὰ τὸ καταχαρῆ πὼς πάψανε οἱ πόνοι μου. Πολὺ ὁμορφα μὲ κατάλαβε. Ναι, ἀγαπητῆ μου κυρία, ὅταν πονεῖ κανείς, πουθενὰ καλὰ δὲ

χειμώνα, άκουε και κάτι λόγια άστοχα πού άλλαζον γλυκά-γλυκά μα νέα κ' ένας νέος Άκουεν υρκους ψεύτικους και ξέρει από ψεύτικη άγάπη. Γι' αυτό δεν κλαίει τώρα' ή μοναξιά της δεν τη σταναχωρεί. Ξέρει πως θά 'ρθή πάλι μα μέρα πού θά την αγαπήσουν, πού θά τρέξουν στη ζωστή της άγκαλιά. Κ' εκείνη θά τους δεχτή με χαρά, θά τους χαδέψη σαν πρώτα, θά τους σκορπίση φιλή.

Ω! μεγάλη ή καρδιά της, ή ζωή της όλη άγάπη!

Βόσπορος

ΧΡΙΣΤΟΣ ΔΕΛΤΑΣ

Ο ΠΙ ΘΕΛΕΤΕ

Εισηκάνουμε από το «Βόρβορο» του Κζιρου δυο τιμητικώτατα παραγραφάκια για το «Νουμά» πού τή γράψανε οι άγνοι και τιμιώτατοι φίλοι της Δημοτικής κ. κ. Ζαχ. Χατζόπουλος (άδερφός του κ. Νποέμ) και 'Απ 'Αποστολόπουλος. Κιμυρώστε τα

«...» αλλά και του κ. Ψυχάρη, οι άλήθειες βρήκαν την άτιμιώτερη αντίδραση στην 'Αθήνα, άκόμη μπορεί να είπη κανείς και πειδ πολύ στο ίδιο το φύλλο πού αντίλαβε τον άγωνά εναντίον του Σουρικου ψεύδους, στο «Νουμά», του όποιου δ διευθυντής δεν ήταν διόλου έκεινος πού εχρηιάζετο ως ήρωος του όπωσδήποτε και κίπως πραγματικού αυτού άγωνος» («Βόρβορος» άριθ. 433, σελ. 1, στήλ.2).

«Ο 'Νουμάς» επαναλαμβάνει την έκδοσή του και ό Ρήγας Γκόλφης τή ποιημάτά του. Είναι τόσο σχετικά και τή δύο... Πιοός κάνει το μεγαλύτερο κακό στον άλλο, άδύνατο νάν το νοιώσει κανείς. Και άρχίζει το φρεσρο και άπαισιο ύβρεολόγιο του ό φρεσρός και τρομερός «Νουμάς» εναντίον όλων πού δεν ένοιωσαν πώς ή έφημερίδα του πρέπει να βγαίνει καθημερινή. 'Ο λαός, φωνάζει— και καταλαβαίνετε πώς φωνάζει ένας Νουμάς—, πρέπει να νιώση πώς ή έφημερίδα, ή πληρωμένη έφημερίδα από διαφόρους για διάφορα καταχθόνια σχέδια, μιλεί άπ' εύθείας στο λαό. Μα ό λαός από γκαρίσματα δεν άκούει. 'Ο λαός ξέρει τί κάνει και δεν κοπιάζει να του την σερίβρις καθημερινή, κύριε πανψηλε; Νά μάς τή σταίλης μάλιστα κ' έδω κάτω στην Αίγυπτο, να δής πώς άπλώνεται περισσότερο ό άγώνας και τί νίκη θά σάς φέρη («Βόρβορος» άριθ. 435, σελ.1, σ.4)

Συφωνούμε και μες με τους γκαπητούς «Καιρούς» πώς ό Θουκυδίδης βρήκε τον άξιο έρμηνευτή του, τον κ. Γ.

βρίσκεται, τίποτα δεν άγαπά, μήτε πράμα μήτε άθρωπο. Και το χειρότερο, φανταστήτε, πού δεν μπορεί κίολος κανείς να τους πεταξή όλους στον άέρα, να ξεκουμπιστούνε. Άμέ! Άφτό έλεγε. Τό περισσότερο πού με χολόσκανε, σά μου φέρνανε τό φαχί.»

Ο Άντρέας γελούσε με την πρωτότυπη δήγηση της πληγοαλλαγής. Νά και πρωτότυπος άβρωστος. 'Ο τι του κάμης, θά σου πη και για σου. Έτσι κι ό έχταχτος όργανισμός της, πού άμα τονέ θεράπευες, τον άφελούσες. Δέ φοβότανε πιά τή βράδια. Γύρισε τις είκοσι έννια, παρασκευή. «Έρχομαι από τή βράδια» δεν πόνεσα διόλου, μόνο πού είμαι λιγάκι πιο κουρασμένη παρά πού είμαι σνήθα. Θά σάς πω παρακάτω και τό γιατί. Σήμερις είχαμε 37°, και τό βράδι...θά σάς τό πω στις τέσσερες. Θέλω νάναπαφτώ λιγάκι και να διαβάσω την καλή φημεριδούλα τή σταλήμένη μου από τάγγελοδύ μου πού τόσο τάγατώ, τό καημένο μου 37°4 μόνο. Άγαπητέ μου άφέντη, να μην άνησυχάτε διόλου για τήν κούρασή μου· τό βράδι, πάντα είμαι κουρασμένη άφου γδύνομαι για ά πλυνιάσω, γιατί θά τό ξέρτε κίολος πώς για άδυνατίζουνε λιγάκι όλοι μου άφτά έδω τή θεραπέματα, και πώς από τή δεφτέρα δεν πρόφτασα να πάρω άπάνω μου όλότεια. Μα τό ζήτημα δεν είναι άφτό. Πίνω τό βράδι, στο γέμα, τσάι λαφρι και θά μου κόφτη τον ύπνο, δηλαδή όχι όλους διόλου, έχτες τό βράδι όμως σήνω την καν τήλα μου στις δέκα. Είμουμε ήσυχη κιάναπαδόμουμε. Προσμένω προσμένω να με πάρη ως τή μία. Στο τέλος άποκοιμούμαι δίχως να τό νοιώσω. Ξυπνώ στις τρεις, θαρρώντας πώς είναι τή χαράματα κι άνάω τό κερί, τρώω λίγη κόρα ψωμί πού στοχάστηκε και τή φύλαξα, γιατί δεν πολυπεινώ τό γέ-

Μιστριώτη και συμφωνούμε και με τάλλο πού γράφουν οι «Καιροί», πώς δηλ. ό κ. Μιστριώτης έχει και «Έλληνικήν αντίληψιν». Μήπως αγαπάτε και τίποτ' άλλο;

— Κιμιά εύτύνη δεν παίρνουμε για τις θεατρικές κρίσεις του σημερινού φύλλου, γιατί βαρεθήκαμε πιά να φαινούμαστε κακοί και να κακοκρινόμαστε τους φίλους.

— 'Ο Κριτικός του «Νουμά» φαίνεται νάναι κανένας ζευζέκης άφου δεν τάρεσει τίποτα, ενώ έμεις όλα τή έργα, πού παιχτήκανε και πού θά παιχτούνε άκόμη, τή βρίσκουμε άρτια, τεχνικά, πρωτοτυπώτατα, πού τιμάνε και τους δραματογράφους πού τή γράψανε και τους φημεριδογράφους πού τή παινίσανε και τή κοινά πού τή χερσοκρίτησε.

— Περισσότερο μάλιστα άπ' όλα ό κ. κριτικός μας άδικησε τό άριστουργηματικό δραματάκι του φίλου κ. Δεληκατερίνη. Άν άντις να πει πώς τό δράμα γράφτηκε στα 1840, έλεγε πώς γράφτηκε στα 1940, θζτανε ή κρίση του σωστή, γιατί ό κ. Δεληκατερίνης είναι προδευτικός συγγραφέας, κ' έγραψε για τις μελλούμενες γενιές, πού θάχει άλλξει κίπως τό θεατρικό τους γούστο, κ' οι άθρωποι θά γελάνε όταν παίξεται δράμα και θά κλαίν όταν παίξεται κωμωδία.

— Πολλοί μάς βεβαιώσανε πώς, όταν παιζόντουσαν οι δυο κωμωδίες του κ. Δεληκατερίνη, μερικώνας τή μάτια τρέχανε ποτάμι, ενώ όταν παιζότανε τό άριστοτεχνικό του δραματάκι κρατούσανε τήν κοιλιά τους άπό τή γέλια.

— Του Λαδόπουλου πάλι τό έργο δεν μπορεί νάναι άσκημο, άφου τό παίνασε ό τόσο δύσκολος σε παινήματα Σταθόπουλος.

— Οι τυπογράφοι στο περσιμένο φύλλο παραμορφώσανε τή όνόματα των ποιητάδων της «'Ηγησώς» Σίγγρηδ, Καμπάνη και Βάρναλη. Νά μάς συμπάθανε οι φίλοι.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Π. Στ. 'Όσα μάς γράφεις για τον ύπερίτη πούχε άλλοτε ό κ. Πολ. Δημητρακόπουλος και πού άναγκάστηκε νάν τον παρδώσει στην άστυνομία γιατί τουκλεψε μερικους πορτάδες, δεν τή τυπώνουμε γιατί δεν τυπώνουμε προσωπικές διατριβές. Σου γυρίζουμε τή διατριβή σου και πήγαινε τηνε σε καμιά καθημερινή φημερίδα.— Στην κριτικό του Νουμά. Σ' εύχαριστούμε. Περιμένουμε άφρα σου και για τάλλα πρωτότυπα έργα πού θά παιχτούνε.— 'Έξοια στα Πατήσια 'Ο φίλος Ν. Π., Πατησιώτης και λόγου του, μάς βεβαιώνει πώς δεν έχει καμιά σκέψη μαζί σου Νά τον πιστέψουμε; 'Επιτέλους γράψε μας πούς είσαι και δέ άν τή μαρτυρήσουμε σε κανέναν.

μα. Στο τέλος των τελών άποκοιμούμαι πάλι, ξυπνώντας κάθε δέκα λεπτά, και να σας για ποίο λόγο είμαι σήμερα κουρασμένη. Δεν έχω πόνο κανένα, μόνο λίγη άδυναμία, Τό συλλογίστηκα πρώτα καλά, να πάω να μην πάω στο κ. Κουίταρη· μα ήπια μια καλή σούπα και τρία φλιτζάνια τσάι κ' έτσι πήρα δύναμη. 'Ο κ. Κουίταρης με βρήκε σαν πιο κουρασμένη από τις άλλες μέρες. Μου τό είπε και μου φάνηκε πώς με βάσταζε λιγώτερη ώρα. Μου κοίταξε τή φούσκα και μου λέει πώς καλύτερέθει και παει. Έμοιάζε άλαλιασμένος πού δεν πόνεσα περισσότερο από τή δεφτέρα, γιατί άκόμη είναι κάμποσο πρησμένη και κάμποσο έρεθισμένη. Μα του άποκριθήκα πώς δέ νοιώθω πιά μέσα τό πυρωμένο εκείνο τό σιδερένιο τό μπαστούνι πού είτανε μαρτύριο σωστό, κ' έτσι μου φτάνει. Δεν ξέρει αν και τήν τρίτη θά μπορέση να ραδιογραφή σταπόμεσα τή φούσκα, λέει πώς θά δούμε. Δέ σάς είπα πώς έδω και τρεις μέρες πάψανε σιεδó και οι φαγούρες· λιγοστεύουνε τώρα κάθε μέρα ταχτικά, και βλέπετε πώς όλα μπαίνουνε σε τάξη, μάλιστα πώς όλα μας πάνε καλά, έπειδή δεν άπομνήσκει πιά παρά ό ύπνος πού θέλει να άφτός να ταχτοποιηθή. Φανταστήτε πώς όταν κοιμούμαι καλά, κι όρεξη να μην έχω, δέ νοιώθω διόλου κουρασμένη. Παρηγοριούμαι, γιατί γλήγορα, σε μερικές μέρες, όλα θά σιάζουνε· τή περισσότερα έννοείται πώς τό θεράπεμα θά τή φέρνη. Άχ! άγαπητέ μου άφέντη, φτάνει νάστε φαριστημένος, σαν έρθετε, μαζί μου, κι άλλο τίποτα δέ γυρίσω. Μα είμαι βέβαιη πώς θά είστε. Φανταστήτε πώς άφτόου ήπια τό τσαγάκι μου, είμαι χωρίς κούραση, όπως είμουμε από τή δεφτέρα. Τί χαρά μου αν μπορούσε να ξεκολουθήση έτσι. 'Ο κ. Σεβιλιάς μου λέει πώς άφου τάντερά μου καλά

ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΔΕΚΤΑΙ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΑΙ
ΥΠΟ ΤΗΝ ΥΨΗΛΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ
ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΗ
Ίδρυμα άνωτέρας τεχνικής εκπαίδεύσεως
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Γραφεία Πλατεία Κάνιγγος και όδός Σταδίου 20.
ΣΧΟΛΑΙ
Άνωτ. Έμπορική.—Βιομηχανική.—Γεωργική.—Μηχανουργική.
ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΤΩ ΑΙΤΟΥΝΤΙ

ΚΕΡΔΟΣ 363.100 ΔΡΑΧΜΩΝ
Ναί! 363,100 δραχμάς έδωκε μέχρι τούδε τό γραφείον του τραπεζομεσίτου κ. 'Ιω. Φωτίου εις τους πελάτας του. 'Ιτοι εκ των άγοραστών λαχειοφόρων όλολογιών εκ του γραφείου του έχουν κερδίσει διάφορα ποσά, άνερχόμενα εις τον στρογγυλόν άριθμόν 363,100 δραχμών.
'Ο κ. 'Ιω. Φωτίου θέλει ν' αναδιβάση τό πόνον τούτο εις 1,000,000 δραχ. και καλεί, τους θέλοντας ν' αγοράσωσι τοιαύτην να προσέλθωσιν εις τό τυχηρόν γραφείον του, όπου πάντως θά κληρωθή μετ' άμοιβής όμολογία τις και τί χαρά να είναι ή πρώτη με τας 70,000, χρυσές δραχμάς τήν 18 Σεπτεμβρίου έ. έ. ότε γενήσεται ή κλήρωσις.
'Οσαύτως άσφαλίζονται και λαχειοφόροι όμολογία της αύτης Έθνηκής Τραπεζής δια τήν αύτην εις τό άρτιον κλήρωσιν της 18 Σεπτεμβρίου 1907 άντι μίας δραχμής εκάστη.

πάνε, άφου ή φούσκα τή παει πρώτα, λίγη κούραση δέ σημαίνει, έπειδή κ' ένας γερός άθρωπος πού θά του κάνανε οσα μου κανανε και μου κανουνε άκόμη, θζτανε άβρωστος σαν και μένα, για βέβαιον. Νά μου τους φιλήσετε όλους. 'Όσο για σάς, ή άρρωσισή μου δέ βρίσκω έκφραση, τόπο άπέραντη πού είναι.»
'Η γνώμη και του Σεβιλιά και του Άντρέα είτανε από αίγουρα πώς ή κούραση δεν μπορεί παρά να πάψη, έμα παψη να ενεργή της κούρασης ή κίττα, δηλαδή άμα ή φούσκα γιατρεφτή με τή ραδιογραφήματα. Λογικό. Έκεί κάτω μάλιστα σά να τους φαινότανε, ως και της Κατινούλας της ίδιας πού καλύτερης από τους άλλους έννοιωθε σαν τί να της χρειαζότανε και τί έπρεπε να κάμη, κάπως άνωφέλεπτο να δοκιμασουνε τή συνηθισμένα τή γιατρικά. 'Έτσι κατάλαβε ό Άντρέας από τό γεμάμα της του σαββάτου, τριάντα, όπου, μ' ένα ήτυχο, γλυκό μα και άνέθαβρο ύφος του έλεγε στο τέλος, άφου του δηγήθηκε κάτι μικρά της ντέρτια· «Στήν κατάλληλη ώρα θά μάς φτάσετε, άφέντη, κι όμως δεν πιστέψω να μπορέσετε κι ό ίδιος να μάς καταφέρετε περισσότερα, γιατί περισσότερα δεν είναι δυνατό να καταφέρουμε, φωνάζοντας κάθε μέρα τον κ. Κούρη για να μου διορίξη λογιό λογιό γιατρικά· πολύ μ' άφτά δέ θά προκόψω. 'Ρώτησα κάμποσες φορές τον κ. Σεβιλιά μήπως τυχó και δεν έπρεπε να μηνήσουμε του κ. Κούρη νάρθη, και μου λέει πάντα πώς δεν αξίζει τον κόπο. Είδεμή, για τήν ήσυχία μου, για τή συνείδησή μου, για σάς, θά του μνηούσα.

(άκολουθεί)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΑΠΟ ΤΗΣ 20 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΑΙ ΕΞΗΣ